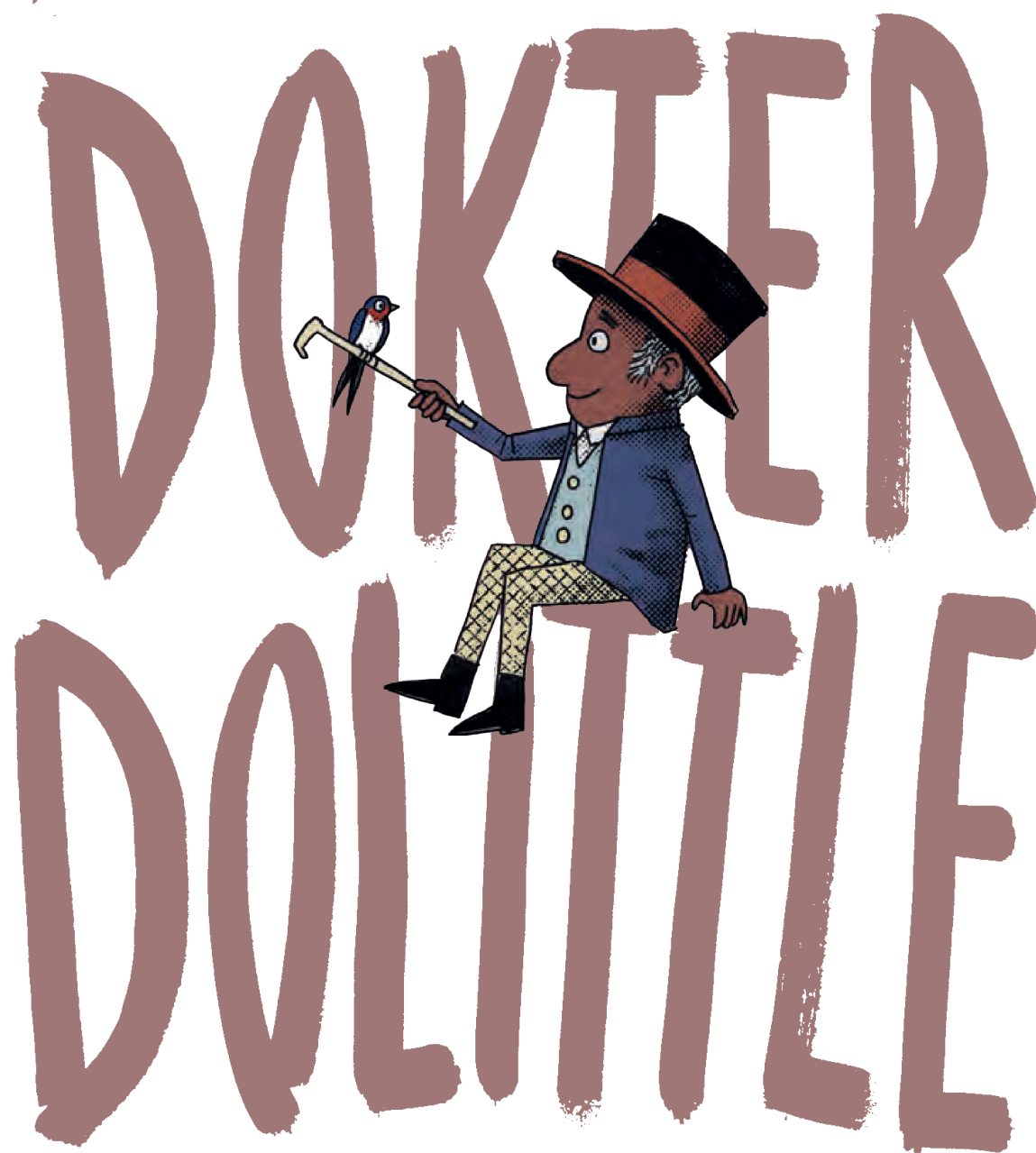

TINY FISSCHER

MARTIJN
VAN DER LINDEN

DE AVONTUREN VAN

VRIJE BEWERKING VAN *THE STORY OF DOCTOR DOLITTLE* DOOR HUGH LOFTING

'VOLT

Amsterdam 2024

INHOUD

Ooit, in een stadje dat Puddleby heette	9
Dierentaal	14
Een aap aan een touw en een krokodil met kiespijn	24
Bericht uit Afrika	32
De grote reis	38
Gevangen	43
De list van Polynesia	51
De apenbrug	55
De leider van de leeuwen	64
Vergadering van de apen	70
Het raarste dier ooit	75
Prins Bumpo	82
Weerzien en afscheid	88
Rode zeilen en blauwe vleugels	93
Waarschuwing van de ratten	98
De Verschrikkelijke Zeedraak	103
De oren van Toe-Toe en de neus van Jip	110
Kletsende bruinvissen	115
Scherpe ogen en een goede neus	121
De rots	128
Het vissersdorp	133
Weer thuis	138

OOIT, IN EEN STADJE DAT PUDDLEBY HEETTE

Heel lang geleden, toen de opa van je opa van je opa nog klein was, was er een dokter die John Dolittle heette. Hij woonde in het Engelse stadje Puddleby¹, wat zoiets betekent als moddergat. Iedereen kende John Dolittle, in elk geval van gezicht. Daar gaat de dokter, zeiden de mensen dan bewonderend, want in die tijd was het heel wat als je dokter was.

Kinderen en dieren waren ook dol op hem. Als John Dolittle met zijn hoge hoed op door de straten wandelde, liep er altijd een sliert kinderen en honden (en soms ook een enkele kat) achter hem aan. Zelfs de kraaien in de kerktoren lieten van zich horen en bogen hun kop voor deze bijzondere man.

Dokter Dolittle woonde aan de rand van het dorp, in een huis dat veel kleiner was dan de tuin eromheen. Die tuin was enorm, en bestond uit gazons en bloemperken en kunstig geknipte heggen. Tussen die heggen lagen spannende kronkelpaadjes, die telkens naar een ander stukje tuin leidden.

¹ Spreek je uit als *Puddelbie*

Op elk stukje van de tuin groeiden de weelderigste planten, struiken en bomen, waaronder fruitbomen en treurwilgen. Er stond ook een oude, holle eik waar je gemakkelijk met z'n vieren in kon zitten. Langs de tuinpaden stonden met mos begroeide stenen bankjes. Bij een van die bankjes stond een enorme iep, met bovenin een boomhut, waar je met een touwladder naartoe kon klimmen. In die boomhut stond een telescoop waardoorheen de dokter soms urenlang naar de maan en de sterren keek, terwijl hij luisterde naar zingende nachtegalen.

In de tuin stond ook een tuinhuisje, waar de dokter graag met zijn neus in de boeken zat: niets zo geweldig als via boeken nieuwe werelden te ontdekken, vond hij. Hij werkte er ook aan zijn eigen boeken (alleen over dieren, want daar wist hij veel van af).

En als hij op warme zomeravonden in de tuin wilde eten, kookte hij op een stenen buitenhaard die een beetje verstopt stond tussen varens.

Het was kortom een droomtuin, eentje waarin je kon verdwalen en waarin je steeds weer nieuwe dingen kon ontdekken, maar waar je ook telkens opnieuw je favoriete plekjes kon opzoeken. De dokter hield de tuin zelf bij. Stiekem was hij trouwens veel gekker op de natuur en dieren dan op mensen, en hij had dan ook een heleboel huisdieren. De vijver was het domein van karpers, goudvissen en kikkers, in de bijkeuken woonden konijnen, in de piano huisde een muizenfamilie (waarvan de kleinste zijn lieveling was), een eekhoorn sliep in de linnenkast en de kelder werd bewoond door een egel. Voor zijn katten had de dokter een aparte bank die ze stuk mochten krabben en waar ze lekker op konden soezen, maar de katten waren meestal niet thuis en zwierven een beetje buiten rond.

Dat was nog niet alles. De dokter had ook een koe met een kalf, een kreupel paard, een geit, kippen, een haan, duiven en weet ik hoeveel andere dieren. Zijn lievelingsdieren waren Deb de eend, Jip de hond, biggetje Gub, een papegaai met de naam Polynesia en een uil die Toe-Toe heette.

Sarah, de zus van de dokter, hield het huis een beetje op orde, maar dat was met al die dieren een hele klus. En erger nog: hoe meer dieren erbij kwamen, hoe meer patiënten er wegbleven.

‘Hoe kun je nu verwachten dat zieke mensen hier naar binnen willen als ze onder de voet worden gelopen door muizen, eenden en eekhoorns?’ riep Sarah op een dag. Die ochtend was er nog een oude dame boos weggelopen, omdat ze per ongeluk op een egel was gaan zitten die op de bank lag te slapen. En de dag daarvoor was er een man weggevlucht, omdat een paar ratten elkaar door de gang achternazaten.

‘Kan mij het schelen,’ zei de dokter. ‘Ik vind dieren sowieso veel leuker dan de meeste mensen.’

‘Je bent een ezel,’ zei Sarah.

‘Had ik er maar een,’ zei de dokter.

Maar goed, zo gebeurde het dus dat de dokter op het laatst nog maar één patiënt over had: een zonderlinge man die zich niets aantrok van al die dieren en die maar één keer per jaar zijn medicijn kwam halen. Daar kan een dokter natuurlijk niet van leven. Het was nog een gelukje dat hij wat spaargeld had, maar ook dat raakt een keer op. Hij had dus geen andere keuze dan de piano te verkopen en de muizen bedjes te geven in de bureaula. Totdat het geldkistje opnieuw leeg was en de dokter zijn zondagse pak verkocht. Daar kon hij precies één week van leven.

Op straat keken mensen steeds minder naar hem om. Ooit was hij de bekendste dokter van de hele streek, nu liep er iemand bij wie geen mens meer over de drempel durfde te stappen. Alleen de kinderen en de dieren bleven in een sliert achter hem aan lopen. Hun maakte het niks uit dat de dokter arm was, zij vonden hem de knappe dokter Dolittle die zoveel van dieren hield!